

Midnattsropet

Nr 21 1974 - årg. 14 - pris kr 1:80

Maranata • Du vår Herre kom!

Vägra lyxkonsumtion!

Läs Arne Imsen sid 4

Överflöd blir mission. Irene Andersson och Monica Anderzon har öppnat stor försäljning av gammalt och nytt på Gamla Bro.

"Allting gemensamt", säger fr. v. Inga-Lill, Kenneth, Elisabeth och Yngve..

Rapport Gustaf Jillker

Sölvesborg inviger församlingshem — **Vi får vända på slantarna och gå ner på knä!**

Parollen "Mot en urkristen livsstil" inrymmer få lustmoment. Det handlar om ett vardagsliv med kännbara inskränkningar. Det blir enklare mat, billigare kläder, mindre bilåkning. Saker och ting som vi kanske inte tänker så mycket på men som sannerligen saknas när man inte har eller kan använda dem. Och detta är första steget mot det urkristna livsmönster som också måste bli livsmönstret för den yttersta tidens kristna!

*— Man får kliva ner några trappsteg. Vända på slantarna och gå ner på knä, sade evangelisten Kenneth Karlsson när församlingen invigde sitt enkla men väl tilltagna församlingshem:
Och Arne Imsen eftertryckte:
— Det ligger något profetiskt i detta närmande till ett urkristet församlingsideal. Här i Apostlagärningarna 2 möter vi den enda livsstil som kommer att överleva ...*

— Det arbete vi gått in i nu, har inneburit att vi fått flytta ner några "trappsteg". Vi lever enklare och billigare men mer ekonomiskt.

Så förklarade Kenneth Karlsson omställningen som skett för maranataevangelisterna i Sölvesborg sedan man flyttade in i det nya församlingshemmet mitt i centrum. I helgen som gick hade man invigning med offentliga möten och kärleksmåltid, lovprisning och ett uppbåd av vänner från olika delar av landet.

Lokalpressen hade också uppmärksammat begivenheten och annonserade högtidligt om, att nu skulle det bli invigning av Maranatas nya kyrkolokaler. På söndagsmiddagen uppenbarade sig en fotograf med hela den tillhörande rekvisitan. Han hann dock inte mer än titta in i några rum, förrän han kom av sig och brast ut i ett konstaterande, att det här var ju ingen kyrka.

Nej, det var verkligen ingen kyrka som sölvesborgarna byggt. Vad man velat åstadkomma var en samlingslokal, värdig men tillräckligt oöm för att kunna användas under de mest skilda betingelser, som kunde tänkas uppstå.

Inte heller själva husets exteriör gav några associationer i sakral riktning. Runt väggarna hängde ännu kvar några skyltar

som vittnade om husets tidigare funktion. Här hade en reklamfirma haft sina lokaler med lager och kontor. Fast innan vännerna flyttade in hade huset förfallit åtskilligt. På golvet låg högar av allsköns bråte, som det tog tider att röja undan. Huset hade också under kort tid fungerat som ett slags Sölvesborgs Gamla Bro för stans ungdom med diskotek och olika aktiviteter. En del sådana hade satt många varaktiga spår efter sig.

Det har tagit åtskilliga timmar i anspråk för Yngve Stenfelt och Kenneth Karlsson att göra i ordning Maranatahuset. Tillsammans med Elisabeth Jansson (numera Karlsson) och Inga-Lill Karlsson, som är Kenneths syster, har de hållit på ända sedan de kom hem från Malmköpingsveckan. För att finansiera det hela har de samtidigt förvärvat arbetat, Yngve på posten, Kenneth på en rörfirma, Elisabeth på Facit och Inga-Lill har sprungit med tidningar tidigt på mornarna.

För att komma in måste man först gå upp för en trappa. Lokalen ligger nämligen på övre våningen. För att få en tillräckligt stor lokal har man sedan måst slå ut ett par väggar. Kvar återstår nu sex rum, som man tagit i anspråk för storfamiljens räkning. Under lokaliteterna ligger ett verkstadsutrymme, och kanske kan man även så småningom ta över det och använda.

— Det finns människor som bor här i Sölvesborg, Kristianstad, Karlshamn, Bromölla och runt omkring, men hit vill vi dra dem alla. Och här skall vi samlas och ha församlingshögtider, bedja, sjunga, predika, studera bibeln och ha kärleksmåltider, förklarade Kenneth inspirerad på mötet.

Till invigningen hade också Arne Imsen från Stockholm kommit.

— Det ligger något profetiskt över detta, sade Arne Imsen och fortsatte. Jag blir gripen när jag ser vad som här har skett. Jag fröjdas över detta närmande till det urkristna församlingsidealet. Sådana här maranatahus kommer att växa upp över hela landet, för detta är den enda livsstil, som kommer att överleva. Andra har accepterat ett livsmönster, som gör det omöjligt för dem att bryta upp.

— Det är dags nu att sluta upp och förkunna, att det är så härligt att vara frälst. Vi måste bli sanna och realistiska och tala om vad det verkligen *är* att vara frälst. Vad är det som kommer att föda fram Antikrist, om inte den falska religiositeten, skökokristendomen. Det typiska för den yttersta tiden är ju en förvärldsligad kristusbild, en annan Jesus, som i ande och struktur är antikristlig och därför måste resultera i ett avståndstagande och ett uttåg, förkunnade Arne Imsen vid invigningen av Maranatahuset i Sölvesborg.

GAMLA BRO — med evangelium i centrum

Gamla Brogatan 27 ① Centralen, Stockholm

*förvandlat
av ungdom
som
förvandlats
genom
evangelium*

GAMLA BRO lever genom Guds Ande och kraft. Alltid evangelium i centrum. Alltid öppet för den som söker andlig hjälp. Jourtelefon: 235 230.

VÄCKELSEMÖTEN onsdag och lördag 19.30. Söndag 19.00.
BIBELSTUDIUM varje tisd. 19.30. Arne Imsen undervisar.
DROP IN-MÖTEN. I gatuplanet finns en lokal. Med dörren öppen mot gatan vittnar och sjunger, lovprisar och beder nyfrälsta ungdomar. Evangelium i gatuplan!

BÖNEMÖTEN. Vardagar 7.30 och 12.00.

KOM OCH LÄR KÄNNA VÅR JESUS!

● SERVERING

Trivsamma och rökfria lokaler mitt i city.

Hemlagade lunchrätter eller något från grillen.

Vacker festvåning för mindre sällskap — Sammanträdeslokaler —

Vandrarhem.
Ring för beställning!
Tel 235 230

Öppet vard. 9—23
Sönd. 12.30—23.00

Postgironr 44 10 05-6

● KLARA TONER

Rikt urval andlig litteratur
Biblar på många språk

Gitarrer, LP-skivor, Kassetter.

Öppet 9.30—18.00
Lörd. 9.30—14.00

Bandotek/läsrum

Lyssna till bibelstudier och väckelsemöten på kassett. Väckelselitteratur i läsrummet.

Öppet 9—23
Sönd. 12.30—23.00

Urkristen socialism II

Från ett tal av Arne Imsen

All utjämning måste börja på det elementära planet, och vi skall inte tro att det kommer att leda till någon massrörelse, förrän vi som enskilda individer är redo att ta konsekvenserna av vår tro i den värld vi lever i. Som kristna måste vi vägra stödja lyxkonsumtion, när samtidigt människor inte ens har ett mål mat för dagen eller ens en trasa att dölja sin kropp med.

Det är när tron tar konkreta uttryck i sann efterföljelse av Jesu ord som kristendomen kan sätta förblivande spår i människors medvetande. Efterföljelse handlar om försakelse. Den som vill följa Jesus måste försaka allt. Det är ett program som fullständigt förkroppsligats i Jesus Kristus. Det är inte att ge några procent av sitt överflöd för att andra ska få det lite bättre. Det handlar om att ge allt. Har man två livklädnader, så ger man bort den ena, och har man två par skor, så ger man bort det ena paret. Så ger man utan att låna ut och utan att begära att få någonting tillbaka. Framför allt så begär man inte att få någon ränta på det man lånat ut. Det finns inga möjligheter att bli kapitalist om man ska tro på Jesus. Man får inte ens ränta på utlånat kapital. Om man har lånat ut någonting, ska man inte kräva att få någonting tillbaka, är Jesu lära.

Det är klart att en sådan lära vill vi gärna allegoriserar och göra mer tilltalande för att passa in i vårt materiella lyckorike med vår maklighet, komfort och vårt välstånd. Det finns väl knappast en enda en av oss som är nöjd med en eller två kostymer eller klänningar. Men Jesus menade naturligtvis vartenda ord som han sade.

Hur skulle det se ut i våra hem om vi började lämna ut allting som vi inte behöver och börja tänka på, att det här kanske min nästa som fryser behöver. Det är inte säkert han bor i Sverige eller har vitt skinn som vi har. Han kanske är svart. Det är inte säkert att han har samma traditioner eller samma kristna uppfattning en gång, även om vi i första hand vänder oss till dem som tror på Jesus Kristus.

Vi måste göra klart för oss, att all utjämning måste börja på det elementära planet, och vi ska inte tro att det kommer att leda till någon massrörelse, förrän vi såsom enskilda individer är redo att ta konsekvenserna av vår tro i den värld vi lever. Det är

inte någon annanstans det ska ske, på andra nivåer eller i andra skikt och sammanhang. Det ska ske här och nu, och vi ska börja med det utifrån våra individuella förutsättningar. Då har också idéerna möjlighet att resultera i en verklig förändring.

Ställföreträdande lidande

Vi skulle kunna läsa Jesu bergspredikan och repetera det om och om igen för att se vad Jesus sagt. Vi måste bekänna inför Gud och människor, att vi dåligt har uppfyllt vad Jesus har bjudit oss att göra. Vi sitter i våra möten och ropar halleluja för att sedan gå hem nöjda och tillfredsställda för att vi menat oss ha gjort det vi behövt göra, bara om vi lagt en slant i kollekten. Det är klart att vi ska samlas och göra vår offerinsamling, men det leder dock inte till något djupare ingrepp i den dagliga rutinen. Vad som borde ske är att vi måste ta konsekvenserna av vår tro på ett sådant sätt, att det får karaktären av ett ställföreträdande lidande.

Jag tror inte att politisk opposition, hur angelägen den än är, kommer att förändra situationen så värst mycket. Vi kommer inte att få ett politiskt system, där världens samlade resurser kommer att få någon rättvis fördelning. Vissa förändringar kommer väl att tvingas fram, men det kommer att ske mera utav praktiska än humanitära skäl. Klyftorna mellan grupperna kommer inte att minska, de kommer i stället att öka. Den standardökning som kommit arbetarna, välståndets skapare, till del utgör egentligen bara allmosor i jämförelse med de enorma vinster arbetarnas exploaterar tagit hem.

Jag tycker inte vi ska blunda för den här problematiken, eftersom den finns alldeles inpå oss och den angår oss varenda en. Jag tror inte att det hjälper med fackliga eller politiska åtgärder för att åstadkomma en

rättvis fördelning av resurserna, därför att orättvisorna är så djupa och så allvarliga, att de inte kan bringas ur världen med mindre än att människan själv blir förändrad. Därför hoppas jag icke vare sig på arbetsgivare, socialdemokrati eller kommunism, men jag hoppas på den kristna församlingen, att den i sin verksamhet och i sitt inre liv kan bevisa att den kan utjämna alla klyftor av social, intellektuell, ekonomisk eller generationsmässig art och skapa den enhet, som Kristus talar om.

Vägra lyxkonsumtion

Vad innebär då det bibliska systemet? Det innebär att var och en har vad han behöver, inget mer. Det verkar inte för lyxkonsumtion, frosseri eller för att människor skall slita ned och förstöra natur och miljö. Som kristna verkar vi för medmännisklighet och för ett liv under enkla förhållanden. Genom att leva i ett ständigt utgivande kan vi leva mycket lyckligt. Vi kan skapa förutsättningar för vårt eget liv och vi kan skapa förutsättningar för andra. Vi måste vägra att vara med och stödja lyxkonsumtion, när samtidigt människor inte ens har ett mål mat för dagen eller ens en trasa att

dölja sin kropp med. Det är omöjligt att som kristen kunna vara med om att låta sin kropp utnyttjas för att några ska ha ett lyckorike medan andra går under. Jag kan inte komma till dem och säga, att Jesus älskar dem och på samma gång skapa ett materiellt lyckorike åt min egen omgivning eller åt mig själv. Då får jag verkligen i handling bevisa, att den kärlek och den försoning, som Bibeln talar om, har kroppsligats i mitt eget liv, så att jag går samma väg som Jesus gjorde. När Jesus kom, gick han ovanifrån och ned. Han lämnade sin himmel, sin Fader och sin härlighet för att gå ner till människorna och bli såsom en av dem.

Jesus höll sig inte på respektabelt avstånd ifrån vår nöd. Han manifesterade icke någon distans genom att försöka hjälpa bara med en allmosa. Han gick längst ned, djupast under våra bördor, för att lyfta oss upp. Det är kristendom. Det handlar icke om att komma upp. Tvärtom handlar det om att gå ner, ja, så långt ner som människorna över huvud taget befinner sig. Det räcker alltså inte bara med en förbindlig hjälpsamhet, dvs. att man på samma gång man hjälper har ett kamouflerat, icke redovisat krav på speciell uppskattning av ens insats. Det som driver vårt utgivande måste uteslutande vara glädjen av att få dela med av de gåvor Gud har gett. Här står vi med Jesus som föredöme.

Då är frågan, om vi alltså skall sätta igång och angripa arbetsgivaren som har exploaterat de förtryckta. Ska vi skjuta honom? Märk, här är problematiken. Ta bort alla arbetsgivare, ersätt dem med ett nytt system, och samma sak kommer bara att upprepas i nya former. Det är därför att människan i alla situationer alltid är likadan. Det är människan som måste bli förändrad. Det har med förkunnelse att göra. Vad vi ska göra är alltså att predika efterföljelse av Jesu ord i våra församlingar, praktisera det och visa att det finns en kärlek, som är så stark att den t.o.m. kan övervinna den djupaste egoism i vårt väsen. Då först är det verkliga hindret undanröjt för att vi skall kunna praktisera den utjämning som Jesus talar om, dvs. att vi skall sälja allt för att få något som är väsentligare.

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16 -sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/80 39 91 kl. 10—17
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem

Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel. 08/80 38 81
(kansli) 08/80 38 89 kl. 10—17

GAMLA BRO, servering, vandrарhem

KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30
(ordertel.) 08/80 39 91 kl. 10—17

Ett ord på vägen...

Tel. 08/20 92 96
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/Egnellska
Stockholm 1974

Dags att prenumera för 1975!	Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.	Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer ☐ År ny prenumerant	☐ kvartal 12:— ☐ halvår 23:— ☐ helår 45:—	Frankeras ej M. R. betalar portot
	Prenumerationspriset är: Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 1:80:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20-4.	Efternamn _____ Förnamn _____ c/o _____ Gata, Box, Postlåda etc. _____ Post-nr _____ Postanstalt _____	Till MIDNATTSROPET Pren.avd. Box 1236 161 12 Bromma 12	
			Svarsförsändelse Konto nr 4745	

Den orättrådige förvaltaren

I Luk. 16 undervisar Jesus sina lärjungar i en liknelse. Den handlar om den otrogne förvaltaren och om den rike mannen och Lasarus. Det är två ting det handlar om, och Jesus talar i denna liknelse om slutmålet för förvaltaren och slutmålet för Lasarus och den rike mannen. Det som sker tillfälligt kan se alldeles snett ut därför att vi inte ser det ur evighetens perspektiv. Men om vi ser det ur evighetsperspektiv bedöms allting helt annorlunda. Då kan det faktiskt bli så att den som förefaller vara otrogen egentligen är trogen. Och den som förefaller vara trogen i verkligheten är ohyggligt otrogen.

I dessa liknelser talar Jesus om förvalterskap, och ordet *förvaltare* kan egentligen där översättas med *ekonom*. Det handlar om ekonomi i båda fallen, både hos förvaltaren och den rike mannen. Det handlar om ekonomi, alltså deras sätt att utnyttja anförtrödda resurser. Förvaltaren hade fått resurser att förvalta. Den otrogne förvaltaren insåg sin prekära situation och handlade i tiden, men den rike mannen sköt problemlösningen framför sig till evigheten, och därför permanentade han sin olycka. Men då han vaknade i pinorummet, då ville han bli missionär. Han kunde ha formulerat sin bön så här: Skicka Lasarus till mina bröder, jag skall betala underhållet. Men man blir inte missionär då man kommit till pinorummet. Då är det för sent; då är alla missionsmöjligheter utestängda, och då är det för sent att förvalta missionsmedlen. Men risken fanns att den rike mannen hade stängt dörren till paradiset för Lasarus. Det lyckades han inte med, därför att Lasarus begrep vad hans materiella rikedom slutligen representerade. Däremot lyckades han bedraga sina bröder. Han var den rike mannen, hade makten, dominansen, härligheten och kraften. Han var egentligen familjens nyckelperson, och han öppnade genom sitt föredöme vägen till pinorummet för sina bröder. Föredömet som han hade lämnat efter sig för sina bröder ville han radera ut genom att försöka med mission

då han själv hade kommit dit han förstod bröderna var på väg. Men ska vi missionera får vi sannerligen göra det här i tiden.

Nu kommer vi till det oerhört skakande ämnet som plågar mig så fruktansvärt när jag tänker på att människorna som vi möter är evighetsvarelser. Varenda en är en klenod som Jesus har lidit döden för, just därför att de icke skulle komma till pinorummet.

Vi måste se hela denna liknelse i evighetens perspektiv.

□□□

”En rik man hade en förvaltare, som hos honom blev angiven för förskingring av hans ägodelar. Då kallade han honom till sig och sade till honom: ’Vad är det jag hör om dig? Gör räkenskap för din förvaltning; ty du kan icke längre få vara förvaltare.’ Men förvaltaren sade vid sig själv: ’Vad skall jag göra, då min herre nu tager ifrån mig förvaltningen? Gräva orkar jag icke; att tigga blyges jag för. Dock, nu vet jag, vad jag skall göra, för att man må upptaga mig i sina hus, när jag bliver avsatt ifrån förvaltningen.’

Och han kallade till sig sin herres gäldenärer, var och en särskilt. Och han frågade den förste: ’Huru mycket är du skyldig min herre?’ Han svarade: ’Hundra fat olja.’ Då sade han till honom: ’Tag här ditt skuldebrev och sätt dig nu strax ned och skriv femtio.’ Sedan frågade han en annan: ’Och du, huru mycket är du skyldig?’ Denne svarade: ’Hundra tunnor vete.’ Då sade han till honom: ’Tag här ditt skuldebrev och skriv åttio.’ Och husbonden prisade den orättrådige förvaltaren, för det att han hade handlat klokt. Ty denna tidsålders barn skicka sig klokare mot sitt släkte än ljusets barn. Och jag säger eder: Skaffen eder vänner medelst den orättrådige Mamons goda, för att de, när detta har tagit slut, må taga emot eder i de eviga hyddorna.”

□□□

Alltså, sens moral: Skaffen eder vänner medelst den orättrådige Mamons goda, för

att de när detta har tagit slut må taga emot eder i de eviga hyddorna.

□□□

”Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är, och den som är orättrådig i det minsta, han är ock orättrådig i vad mer är. Haven I nu icke varit trogna, när det gällde den orättrådige Mamons goda, vem vill då betro eder med det sannskyldiga god? Och haven I icke varit trogna, när det gällde vad som tillhörde en annan, vem vill då giva eder det som hör eder till? Ingen som tjänar kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon.”

Allt detta hörde nu fariséerna, som voro penningkåra, och de drevo då gäck med honom.” Luk. 16:10 — 14.

Förberedelse

Det finns verkligen anledning att sätta sig ner och fundera över vad Jesus vill ha sagt här. Det är alltså fråga om att verka för den tillkommande tidsåldern. Och det är fråga om att här i tiden förbereda någonting som skall komma. Vårt handlingssätt kommer helt uppenbarligen att vara helt avgörande för utgången. Det är fråga om att skaffa sig vänner i himlen eller fiender i helvetet. För att i helvetet blir det ingen vänskap, där blir det fiendskap. Det är ingen lisa att det är många i helvetet. Ty då skulle den rike mannen ha sagt: Skicka hit så många som möjligt, så jag får lindring. Det är fastmer på det sättet att lidandet multipliceras med varje individ. Varje individ representerar inte en vän, utan en fiende, för att i varje individ bor ingen mindre än satan själv, och satan multiplicerar sig själv i varenda en som kommer dit. Därför säger bibeln också att där skall vara gråt och tandagnisslan och evig törst. Där kommer man att leva i ett permanent oförsonligt tillstånd. Ett till-

I Guds rike kan vi inte handla som om vi ägde gårdagens resurser. Vi får handla utifrån situationen idag. En hel del är förskingrat. Tiden är förskingrad, likaså kraften, kärleken och resurserna. Vi kan inte vänta att det ska bli annorlunda. Säg som det är: Du är feg och lat. Men det finns möjligheter. Börja reducera alla krav! Bli trogen i det minsta, och Gud skall ge dig vad mer är.

Predikan av Arne Imsen

stånd av evig fördömelse och ofrid.

Men det finns inte bara ett helvete som väntar på sina arvtagare. Det finns också en himmel, Gud vare lov. Och det må vara angeläget för oss som vet att det finns ett helvete att vi får med till himlen så många som möjligt. Vi får se till att vi här lever på ett sådant sätt att människor kommer dit vi själva tänker oss.

Vad har då du och jag för utgångsläge? Ja, vi har förskingraren utgångsläge. Det är sanningen om oss. Det visar sig att förskingraren i den här texten egentligen inte är någon annan än du och jag. Om vi börjar undersöka saken och inventera tillgångarna, så upptäcker vi att vi inte har gjort något annat än förskingrat Herrens tillgångar. Vad har vi gjort med det vi har fått av Herren? Har vi fortplantat det till andra? Har vi levat och verkat så att vi genom det Herren anförtrott oss banat väg in i himlen för människor i vår omgivning, eller har vi gjort som den rike mannen? Han valde att leva för sig själv i sitt lyckoparadis tills det sprack och han rasade ned i mörkrets boningar.

Vi måste leva på ett sådant sätt att människor vinnas för den eviga världen. Och då måste vi för det första intaga en rätt attityd till vår uppdragsgivare och till dem uppdraget gäller. Vi måste veta vad vi handskas med för någonting. I v. 9 talas om att skaffa vänner. Var skall vi skaffa oss vänner? I de eviga hyddorna. Och det är inte helgon som får skaffa människor till de eviga hyddorna, utan förskingrare. Eftersom vi inte är någonting annat än förskingrare, så får vi intaga förskingraren attityd. Vad är det då vi har till vårt förfogande till att skaffa oss vänner med? Tungotal och uttydning, evangelisk sång och musik, vittnesbörd? Visst kan vi göra det, men det står inte i detta sammanhang. Det står inte heller ägodelar, utan förskingraren har till sitt förfogande *den orättrådige Mamons goda*.

Vi ska skaffa oss vänner i de eviga hyddorna. Vårt utgångsläge är att vi är förskingrare. Då kan vi inget annat än bekän-

na vår situation. Vi har blivit väckta; vi säger som det är: Gräva orkar jag icke, och tigga blygs jag för. Det är inte ett helgon det handlar om, Det handlar om en förskingrare som skall skaffa sig vänner i de eviga hyddorna. För det första är han lat och för det andra är han feg. Men för det tredje är han ganska smart. Han vet nämligen om gäldenärernas situation och utnyttjar den på ett rätt sätt.

Omvärdering

När vi läser vidare i texten så ser vi att det finns något mer: Det sannskyldiga goda. Den orättrådige Mamons goda är "det minsta", och det sannskyldiga goda är "vad mer är". När vi skall skaffa oss vänner, då väntar inte Herren av oss att vi skall börja med "vad mer är", utan med "det minsta". En omvärdering måste alltså till på ett tidigt stadium. Vi får omvärdera den materiella världen och begripa att det här är "det minsta". Vi kan inte räkna med att få tjäna Herren med "vad mer är" om vi inte först börjar med det här. Och om icke denna omvärdering kommer, så hamnar vi fel.

Det talas om tre ting i texten: "Det minsta", "vad mer är" och "det sannskyldiga goda". Mamon äger "det minsta". Det tillhör "en annan". Och det är satan. Förskingraren visade sig vara så klok till sist att han lurade till och med satan. Nu inför Jesus här ett helt chockerande trohetsideal. Ty vad han kräver, det är att mannen skall vara trogen. Vi skall vara trogna i vårt sätt att umgås med de materiella tingen.

"Ingen som tjänar kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon." (V. 13) Det handlar om hat och kärlek. I det ögonblick jag älskar den orättrådige Mamons goda eller "det minsta", kommer jag att hata det sannskyldiga goda eller "vad mer är" och tvärt om. Kär-

leken kan aldrig vara ensam. Den står alltid tillsammans med hatet. Jesus vill göra oss fullkomliga i kärlek och fullkomliga i hat.

Om kärleken till de eviga tingen fick gripa tag i oss så att vi kunde börja satsa det minsta, så kunde Herren i sin tur börja anförtro oss "vad mer är." Vilken utlösning av kraft det skulle bli!

I Hebr. 1:9 talas om Andens smörjelse manifesterad i en översvallande glädje. Det har med hat och kärlek att göra: "Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet." Jesus hatade synden, han hatade sjukdomen och döden. Men han vann seger över dessa fiender, ära vare Gud och Lammet! Han hatade synden i alla dess former, han hatade den onda andevärlden, dödsriket och satan, hans välde. Jesus tog upp kampen emot dem. Men på samma gång älskade han rättfärdigheten. Detta följs hela tiden åt. Vårt förhållande till de materiella tingen uppenbarar hur det är i vår inre värld.

Utjämning

Vi talar om att en utjämning måste komma till stånd. I Apostlagärningarna läser vi: "Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde." (Apg. 2:44 — 45)

"Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt." (Apg. 4:32). Vi begriper att det här inte kan ske genom några mänskliga maktmedel. Man kan inte tvinga människor med våld in i sådan här gemenskap. Det måste ske genom kärlek. Det finns en kraft som övervinner allt som är nedbrytande och upplösande i människan, så att hon plötsligt börjar dela med sig. Det handlar inte om tungotal och uttydning; det handlar om ekonomi, om hus och om pengar, och det handlar hela tiden om kroppen. Det handlar om den helige Andes totala kontroll. Därför kan också Skriften säga om dem att de var ett hjärta och en själ. De var många, och dock bara en. Det var enhet i mångfald, och därför ägde de denna väldiga kraft. Denna enhet var inte en enhet för att proklamera i symboler, utan den tog sig konkret uttryck i deras sätt att umgås med varandra. Höjderna sänktes och djupen lyftes, och så blev det en utjämning. I Guds rike måste detta ske. Höjderna måste ner och de förtryckta måste upp. Det måste ske en utjämning, och den kan inte börja hos massan. Den måste börja hos Herrens vittnen. Vi måste få en rätt syn på de materiella tingen. Detta ville Jesus lära sina lärjungar. Mose gav folket lag skriven på stentavlor, men bergspredikans lag är högre och

forts. sid. 11

Gud behöver vägrödjare

Av Arne Svensson

Johannes Döparens liv har aldrig upphört att fascinera. Johannes Döparen var vägrödjaren för Jesus. Slutet på hans liv kom efter att han börjat gå till angrepp mot den öppna synd, som härskade bland dåtidens religiösa och politiska ledare. Ett sådant slut som Johannes Döparens behöver knappast våra dagars predikanter få...

"Den sjuke svarade honom: "Herre, jag har ingen som hjälper mig ned i dammen, när vattnet har kommit i rörelse; och så stiger en annan ditned före mig, medan jag ännu är på väg." (Joh. 5:7. svensk övers.) I den ursprungliga översättningen skall det, enligt exegeterna, i stället stå så här: "Herre, jag har ingen människa som hjälper mig ned i dammen, när vattnet har kommit i rörelse;" Den svenska översättningen har här utlämnat ordet: "Människa".

I Jerusalem fanns på den tiden säkert tusentals, och vid de stora religiösa sammandragningarna och festligheterna, flera hundratusentals människor. Men ändå klagade den starkt handikappade mannen inför Jesus: "Det finns ingen människa", trots att Jerusalem, förutom sin överbefolkning, då hade flera synagogor, ett

praktfullt tempel, många präster och några överstepräster. Hans yttrande var en oemotsägbär bankruttförklaring av medlidandet och människokärleken i världens då mest kyrkliga och religiösa stad. — "Ingen människa". —

Gud själv fann heller ingen människa, inte ens i Jerusalems tempel, när han skulle sända en pionjär, en vägrödjare för sin enfödde Son, innan han började sitt frälsningsverk här på jorden (Jes. 40:3—4. Matt. 3:3). Han gick förbi det väldiga, gigantiska gudstjänstmaskineriet i Jerusalems tempel och gick ut i öknen där fann han en "människa", en yngling, hans namn var eller rättare sagt blev, Johannes Döparen.

"På den tid då Hannas var överstepräst jämte Kaifas — då kom Guds befallning till Johannes, Sakarias' son, i öknen: "(Luk. 3:2). Trots att Johannes var av prästsläkt, och skulle som sådan fortsatt sin faders ämbete i templet, gick han i stället ut i öknen för att ostörd under Den Helige Andes ledning få den rätta skollningen och koncentrationen för sin uppgift (Joh. 1:23). Johannes tvekade heller inte, när Guds Ande manade honom att lämna en säkrad inkomst eller tryggad anställning hos Jerusalems hierarki med dess både politiska och religiösa maktställning.

På modernt talessätt skulle vi dagsmänniskor sagt om detta hänt i vår tid att: "Nu har den stackars överspände brodern gått ut i frihet, till de fri, fria". Eller som en trossyster sade till mig, när det var modernt, att de s. k. fri, fria separerade från en del stagnerade församlingar i hopp om att finna bättre bete på andra sidan gårdsgården, att nu tillhör dessa: "de utstöttes. utstötta".

Ute i öknen

Johannes gick ut i öknen, som alltid varit Israels gudsmäns och profeters predikantskola. Hans uppträdande, sätt och förkunnelse flög snabbt på ryktets vingar utöver landet och in i Jerusalem, och snart blev han predikanten på modet. Men hela verksamheten tog en ände med förskräckelse, och för honom själv slutade det hela med en katastrof, och det kunde ju inte annat göra. Ty, Johannes den förste

verkligt fri, frie predikanten, hade ju knappast någon stor församling bakom sig, ingen äldstekår, hans lärjungar som var predestinerade därtill övergav honom när tiden var inne, och gick till Jesus. Johannes själv, hade inget underhåll eller bidrag från Staten (Hovet) i Jerusalem utan fick äta gräshoppor och honung. Inte hade han gått igenom det Teologiska predikantseminariet i Jerusalem eller i något annat av Orientens religionscentra och lärt sig predika Ordet så behagligt och opersonligt, att det varken stötte syndare eller fromma. I stället gjorde han det dummaste han kunde hittat på mänskligt sett. Han gav sig på att anmärka på offentliga personers liv i synd och last, började med Fariséerna och slutade med Fursten på tronen, den som Jesus vid ett senare tillfälle kallade för "Den gamle räven" (Luk. 13:32).

När Johannes i sina väckelsemöten vid Jordan i Ordets förkunnelse övergick till personliga angrepp mot de skriftlärd och deras högste beskyddare Herodes Antipas, vars fader Herodes den Store varit så eklektisk sinnad, att han till och med restaurerat templet åt judarna, då kunde slutet inte bli mer än ett för Johannes Döparen fullständig katastrof med livets förlust. Men inte förrän han fyllt sin mission togs han undan, ty han var rösten, som hänvisade till det eviga "Ordet" ända till det bittra slutet. Johannes var "Rösten", och Kristus var "Ordet". När ordet är sagt försvinner rösten, den har förklingat och finns ej mer. Så var det också med Jesus och Johannes.

Johannes var också "vägrödjaren" för Jesus, ända till det bittra slutet. Ett slut som kom till följd av hans angrepp mot den tidens sedeslöshet, personifierad i en Furstes privatliv. Ty kom ihåg, djävulen och världen bryr sig inte det minsta om våra teologiska eklektiska teorier och utläggningar, som varvade med politiska propagandaföredrag av stats- och partiledare nu blivit sista skriket bland våra tält- och mötesarrangörer. Det är först när den kristne direkt angriper den florerande synden, i de högsta topparna inom statsförvaltning och regering, som vår tro kan få beseglas med liv och lem. Så länge vi mäsar i kyrkor och kapell om förebedjan och framgång för en halvhednisk statsmakt, som undan för undan lägger alla villiga församlingar i beroendeställning till sig, ge-

nom frikostiga bidrag och understöd, så länge som detta påbörjade system pågår, så länge får vi, liksom påven i Rom, gå oantastade genom livet.

Visserligen gick det ej så lättvindigt för Luther, ty när han personligen angrep Påven Leo X:s värsta avarter, relikdyrkan och avlatshandel, höll det på att kosta honom livet. Men det behöver hans sentida efterträdare i dag, Lutheranerna aldrig riskera. Den 7 okt. 1973 reste två av Svenska Kyrkans biskopar ner och deltog gladeligen i Katolska Kyrkans ceremonier och helgondyrkan, Birgittamässan i Rom.

Min svärfar, som under sin livstid var en av baptismens pionjärer, sade en gång på tal om den Lutherska kyrkan: "att hade Luther nu uppstått från de döda och fått sett sina lutheraner, hade han spottat dom i ansiktet". Vad han skulle sagt nu, när det ena klostret byggs efter det andra i rask takt av vår lutherska svenska kyrka låter jag vara osagt. Han fick dö i rätt tid och slapp se detta ekumeniska samarbete som nu pågår på högsta nivå, som när en svensk biskop och svenska präster parade framför ett katolskt helgons relikprocession i Vadstena 6/10 1973.

Ekumenisk vind

Ett av vår tids starkaste kännetecken är, att människorna ej vill veta av några religiösa partigränser. De kräver, att de frälsta skall uppge sin personliga integritet som människa och i stället förena sig i en s. k. allkristen, d. v. s. en av alla omsluten kyrka. I vår tid är folkmassan uppledd på de olika samfundens och kyrkornas teologiska åsikter och diskussioner ifråga om bekännelser och former, vilka för den oinvigde är helt utan betydelse. För att popularisera folkmassans krav på detta, låter det ledande religiösa skiktet en ekumenisk vind av global karaktär svepa fram över världen.

Gränserna mot världsväsendet suddas samtidigt ut och blir allt oklarare. Katolik, protestant, pingstvän, baptist, missionare, metodist, adventist eller ren u-hjälps, barn eller vuxendop, det ena är nu lika bra som det andra. Samtidigt ekumeniseras verksamhetsformerna på den frireligiösa sektorn med affischeringsrubriker som: "Allkristen konferens för alla — Samkristet möte, också för alla". m.m. Men här lägger man omedvetet grunden till det kommande universella religionssystemet, som i ljuset av Guds ord är: "Kyrkornas Världsråd" i det stora Babylon, som nu samlar sina döttrar inför slutuppgörelsen med Lammet, Herrarnas Herre och Konungarnas Konung. Inför detta uppmanar oss Bibeln enträget, vi som nu lever, när detta börjar ta form: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån del av hennes plågor" (Upp. 18:4). □

Överläkaren på sjukbesök

Elam Svahn, Göteborg, har under årens lopp fått vara med om många märkliga helbräddagörelseunder. Här berättar han bl.a. om hur Gud sökte honom i hans ungdom, och om hur han sedan kom att få arbeta i Guds tjänst. Idag kan han se tillbaka på ett händelserikt liv det förunnats få människor att vara med om.

Luk 14:4. "Då tog han honom vid handen och gjorde honom frisk, och lät honom gå."

Vid detta tillfälle, som jag nu skall berätta om, hade jag varit ute på Hälsö och i tre möten vittnat om Jesus — och naturligtvis framhållit även den sida av evangelium som berör kroppen — helbräddagörelsen. Guds Ord hade rikligen bott ibland oss.

Under båtresan hem kom plötsligt ett intensivt håll i skuldrorna. Det onda blev värre undan för undan — och då jag kom hem lade jag mig med kläderna på. Jag hade stark feber, kunde bara andas med korta flämtande andetag och att stillas i bön gick dåligt. Men se, Herren såg sin sjuke tjänare. Jesus kom och gjorde ett hastigt slut på hela bedrövelsen.

Där jag så låg med slutna ögon, såg jag Jesus komma emot mig — så kändes en sval hand på min hand, och en mild röst sade: "Se jag kommer till din hjälp". På ögonblicket var all smärta och feber borta, och det blev fart ur bädden.

Det var finaste sjukbesök. Den store Överläkaren hade hälsat på hos sin sjuke ensamme tjänare med så härligt resultat. Och det blev lovprisning, men det måste ju också bli så, ty det var Jesus som kom.

Den röst jag hört, hade en gång kallat Lazarus fram ur graven — så det var ju så klart, att jag blev bra. Det var också ett rejält arbete han gjorde, ty han tog två andra svåra saker med på samma gång. Under min uppväxttid plågades jag av någon slags tumör i huvudet. Det började med en sakta värk. Så ökade värken och plötsligt small det till, så det blixtrade för ögonen, varefter var kom ut ur ett håll i örat. Detta kom ett par gånger om året under många år, men vid Jesu besök försvann det och kom icke mer tillbaka, och det är mer än trettio år sedan.

Den andra saken var malariafeber, som jag fick i Kongo under min ungdoms irrfärder. Jag blev sänd till Frankrike och var inlagd på sjukhus i staden Bordeaux. Där blev jag liggande en lång tid, och de som skötte mig trodde säkert att jag skulle dö. Just som det var på gränsen till döden, sändes bud till mäklaren som i Frankrike skötte rederiets affärer. Han fick bud om min förestående död. Det danska rederiet sände bud till mitt hem att jag var död. Dödsbudet bringade mycken sorg. Min mor var blind, men hon var en bönstjäl och bad så mycket för mig under mina resor jorden runt.. På sjukhuset där jag låg kom dock tack vare Guds nåd och mors böner livet igen, just när jag skulle dö, och så fick jag så småningom komma ut och resa hem. Jag var icke frälst då.

På påskmorgonen klockan 7 bankade jag på hemmets dörr, bildligt talat uppstånden från de döda på uppståndelsens morgon. Mor satt och drack sitt morgonkaffe, då hon fick höra min röst. Då kastade hon kaffekoppen i golvet, och storgråtande prisade hon Gud. Detta är skrivet som bevis för hur Herren svarar en bedjande mor.

Jag reste åter ut, kom hem några år senare och blev frälst den 5 januari 1925. Under tolv års tid fick jag malarianfall omkring fyra gånger om året och det varade ungefär en vecka. Men ära vare Jesus, också den malarian försvann vid det förut beskrivna tillfället, då vår käre Herre Jesus kom på sjukbesök och gjorde rent hus i hela min kropp. Icke heller malarian kom tillbaka — och lovad vare Herren — sedan den dagen och till denna stund, har Herren Jesus på underbart sätt med alltid stort och gott resultat skött om hälsotillståndet för mig. Rekommenderar honom hjärtligt!

Då ekumeniska rörelsen startade

När vi nu låter publicera ett utdrag från ett föredrag hållet 1932, gör vi det bl.a. av en orsak. Med tanke på de allt oftare återkommande ekumeniska locktonerna, är det på sin plats att också vi får veta något om, hur våra trosfäder ställde sig till allianser mellan samfunden. När vi läser stycket skall det visa sig, att det också har ett mycket aktuellt budskap till 70-talets kristna.

□ År 1925 hölls under ordförandeskap av den svenske ärkebiskopen Nathan Söderblom ett stort ekumeniskt möte i Stockholm med 700 representanter från så gott som alla kyrkosamfund — romerska kyrkan undantagen. (Det var det mötet som lade grunden till vad som 1945 blev Kyrkornas Världsråd).

Högrekvent ekumenik är inte särskilt ny. Varnande stämmor mot ekumeniken fanns det också på 1920-talet.

En kväll hölls ett möte i S:ta Clara kyrka, där bl.a. metropoliten Germanos från Tjartira uppträdde som talare. Han sade: "Vad vi nu se här i Stockholm är ägnat att ödmjuka oss alla inför Honom, som gör sig alltmer förnimbar och samlar den skingrande hjorden. Skall det enighetsverket nå sitt mål, måste varje kyrka vidga sin synkrets, så att de till slut *alla förenas till ett*. Då vi se, huru de nedbrytande krafterna i världen enas, måste vi bäva inför kristenhetens splittring. Må vi därför arbeta gemensamt för det gemensamma målet! Varje dag av det nu pågående mötet talar om, vad som kan ske en dag, då *en enda kyrka* bryter ned de murar, som skilt dem under generationer. Må vi alla med förböner och sympatier stödja detta verk och städse komma ihåg orden: En herde, en hjord, ett dop."

Vid det ekumeniska mötets avslutningsgudstjänst yttrade nu avlidne ärkebiskop Nathan Söderblom, att det var värt att beklaga, att den "tredje" aposteln — Petrus — ännu ställde sig utanför Ekumeniska mötet och dess program. Härmed menade talaren romerska kyrkans ut-

eblivande från Ekumeniska mötet.

Dessa uttalanden säga oss: *Ekumeniska mötet och ekumeniska rörelsen bana väg för katolicismen.*

Gång på gång har man anmärkt, att den prakt och det prål, som kom till synes vid den biskopsinvielse, som hölls strax före eller i samband med Ekumeniska mötet, icke varit synlig i en svensk kyrka sedan tiden före reformationens dagar. En daglig politisk tidning hade en bild av de nyinvipta biskoparna, iklädda sina biskopsskrudar, och under densamma stod: Katolik eller protestant? Den frågan var berättigad.

I våra tidningar förekommer ganska ofta, att man ser bilder från en kyrkoinvielse eller någon annan stor kyrklig högtid, och då man ser de i skrudar klädda prästerna, kan man tro sig vara försatt till den mörka medeltiden, då katolska processioner drogo fram i Sveriges bygder och kyrkor.

Och vad säger mig det, att flera av svenska statskyrkans präster utföra det katolska korstecknet och läsa böner för de avlidnas andar, att dessa må komma igenom "den stora bedrävelsen"? Jo, att svenska statskyrkan efter reformationen aldrig varit så nära katolicismen, som den är i våra dagar. Det är med sorg i hjärtat, vi konstatera detta, Gud har lärt oss att älska vårt land och folk, och vi vilja densamma bästa. Därför är det och vår absoluta plikt och skyldighet att säga ett varningens ord i berörda fråga. Katolska kyrkan arbetar på lång sikt, och att hon under de senaste decennierna gjort landvinningar även inom svenska statskyrkan och bland hennes prästerskap är en offentlig hemlighet.

Vid föregående års alliansmöten i vår stad var jag närvarande vid tvenne möten

för att se och höra. Och i ett av dessa stod en av talarna och rekommenderade den romerska kyrkan och reklamerade för densamma — enligt mitt förmenande. Att ett dylikt språk föres i en frikyrkolokal och kom från en av stadens frikyrkliga predikantor var för mig som doltstyg i bröstet, särskilt då jag tänkte på de frikyrkliga pionjärer, som lidit förföljelse av olika slag för sin tros skull och vars arv så illa förvaltades av arvtagarna.

Då jag något senare samtalade med pastorn i den frikyrkoförsamling, där detta möte avhölls, och gjorde honom uppmärksam på yttrandet om påvekyrkan, vilket fällt av den statskyrkliga talaren, svarade han mig: "den romerska kyrkan av i dag är annorlunda, än vad den var under medeltiden". Häremot inlade jag en skarp protest och tillade: "Vi ha i vår församling tvenne missionärsfamiljer, som i flera år arbetat i de katolska länderna. Dessa kunna säga oss, vad katolska kyrkan av i dag är. Den har icke ändrat sinne, utan vad den var för århundraden sedan, det är den i sitt förhållande till verkligt kristendom." Mot denna kyrkas landvinningar i älskat fosterland protestera vi, ty det är ändå denna kyrka, som har tusenden och åter tusenden verkliga kristnas liv på sitt samvete. Påvekyrkan har druckit sig drucken av de heligas blod, och ännu i dag förkväver hon allt verkligt andligt liv och håller människorna bundna i vidskepelse, lögn och bedrägeri av olika slag. Och i Jesu namn taga vi avstånd från en rörelse, som banar väg för den kyrka, som enligt den heliga skrift är "skökan, modern till skökorna och styggelserna på jorden". och vi är redo att ta alla konsekvenser av denna vår position.

Att icke de frikyrkliga samfunden i vårt land förmått hålla sig rena från modernismen få vi gång efter annan belägg för. Vi vilja icke klandra, men då "vi avsagt oss alla skammens smygvägar och gå öppet till väga" och ett tillfälle givits att öppet deklarera vår ståndpunkt, vilja vi göra det på ett sådant sätt, att ingen enda må vara i okunnighet om vår uppfattning och position.

Varför vi icke deltaga i alliansmöten. Johannes Hydén. Förlaget Filadelfia 1932. Föredrag hållet i Filadelfia, Uppsala. 1932.

förmer än Mose lag. Den har Gud gett oss genom Jesus, men han gav oss den icke på stentavlor, utan han skrev in den på tavlor av kött. Han skrev in den på vårt eget hjärta, därför att vi skulle bli icke endast lagens — Ordets — hörare, utan också dess görare. Vi vet att vi icke kunde fylla Guds lag. Därför ville Jesus uppfylla lagen i oss. "Livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort oss fria ifrån syndens och dödens lag." Vi har kommit in under en annan lags herravälde, och det är frihetens välsignade lag som har samband med frihet, kärlek, glädje, för att lagens krav skulle uppfyllas — icke av oss. Laggivaren är Gud. Laghållaren är Jesus i oss. Vi kunde icke, därför att lagen var svag genom köttet. Köttet kunde icke. Men så kom Jesus, och vi fick en ny lag: den nya naturen. Då skulle Kristus bli laghållaren i oss. Här ligger själva hemligheten. Det är inte vår egen kraft som gör det möjligt för honom att uppfylla lagen, utan det är den nya kärleken. Det heter att hans bud är icke tunga. Men det är just det vi upplever. Hans bud är tunga och motiga, hans bud är omöjliga. Intill dess kärleken får fylla oss. Då är ingenting omöjligt längre. När kärleken kommer är det Jesus i oss som uppfyller buden. Och Jesus börjar inte med att ösa över oss andliga gåvor för att vi skall se saliga ut. Han tar itu med hela vårt grundproblem som ligger inom oss. Den starkaste makten satan har i oss är egoismen. Och det är genom egoismen han opererar i vårt liv. Men så börjar den nya kärlekens lag fungera. Den börjar inte med väldiga uppenbarelser, syner och mäktiga drömmar; våldsamma väckelserörelser och mirakulösa händelser. Den börjar i det minsta. Vi frigörs ifrån Mamons slaveri och blir helt plötsligt Mamons herrar. Vi börjar leva som Jesus gjorde. Satan har ingen möjlighet att komma åt oss, och kan inte använda dessa ting att föra oss till avgrunden. Den oräddträdige Mamons goda blir i stället missionsmedel som öppnar himlen för skaror av människor. Det är ju fantastiskt!

Fått för att ge

I Matt. 25 kan vi läsa om de anförtrodda punden. Varenda en av oss har fått något. Har du inte fått fem pund eller tre, så har

du fått ett, och Herren har aldrig sagt att du skall jämföra dig med andra, med dem som är på höjderna eller med dem som är på djupet, utan du skall ta reda på vad som är Guds vilja med ditt eget liv. En sak står klar: *Du har fått!* Men du har inte fått för att det skulle stagnera, isoleras eller förpuppas. Det du har fått, har du fått för att ge. Och det är uteslutande då du ger som du kan få mer.

Mannen som fått ett pund kunde handla på två sätt. Han kunde gräva ned pundet i jorden eller sätta in det i banken. Gräva ned det i jorden — då tror vi att det är fråga om att gå ut på marken och gräva ner det med en spade. Men att gräva ner pundet i jorden är att bruka det Jesus har gett på ett felaktigt sätt. Att exempelvis bruka sin sänggåva för sig själv genom att skaffa sig en karriär eller göra vinst och lycka. Att använda det vi fått själviskt är ingenting annat än att gräva ned det i jorden. Det finns många kristna som grävt ned det de fått av Jesus i jorden, därför att de tycker det är så litet och betydelselöst. De ser på den som fick fem och på den som fick tre pund, och dömer utifrån det. Så fattar de inte att Gud icke skall kalla till ansvar för det som de inte har fått, utan för det som de har fått. Jesus säger: "Åt den som *har*, åt honom skall varda givet." Du har fått någonting. Inte för att skapa ett paradiset på jorden för dig själv, utan för att skaffa vänner i evigheten. Det vi fått kan vi använda för att få ett paradiset på jorden, men det spricker och blir fiendskap i helvetet. Låt oss satsa på att få vänner i den eviga världen.

Utgångsläget är ett, två och fem pund. Hur kommer var och en av dessa tjänare att dömas? I slutet har den förste ingenting, den andre två och den tredje fem pund. Det handlar om tjänst och förvalterskap. Kan man som levande kristen hålla på ett helt liv, utan att det förmeras? Han gick och grävde ner sitt pund, levde upp det för sin egen räkning. Resultatet för honom blev evigt mörker. Andras frälsning är inte bara andras frälsningsfråga, utan lika mycket din frälsningsfråga. Skall nåden förökas, så måste den komma allt flera till del. Annars blir det stagnation och vi går under. Men är vi levande, då kommer vi efter Andens egna lagar att fortplanta gudomligt liv. Herren kommer att sända oss som vindar både hit och dit, vi kommer att vara öppna, känsliga och rörliga så att

vi kan gå till människorna med frälsningens evangelium. Livet kommer att fortplantas, och uppostringarna vi gör om vi får lida är ett välsignat lidande. Det är välsignade strapatser, välsignade mödor, välsignade vaknätter när vi ser människor komma till tro på Gud. Vi vet, prisad vare Jesus, att nu har vi en klenod bärgad för himmelen, och snart skall vi in i den himmelska härligheten. Nu har vi plockat ett segerbyte ifrån satan, och vi triumferar med änglarna och fröjdas med varenda en som kommer till tro på Gud. Och man växer till. Ifrån att ha varit själavinnare så får man också kärlek och blir självavdare och kan på ett speciellt sätt ägna sig åt de nyfödda genom förbön och bibelläsning, förmaning och uppmuntran så att vi skall nå hem.

Att tjänaren inte utvecklades berodde på en felaktig uppfattning. Han missuppfattade både sin egen situation och uppdragsgivarens. Därför handlade han utifrån ett helt galet utgångsläge.

Bli ärlig!

Jag har mött många människor som i 20—30 år har gått och väntat på den stora andeutgjutelsen. Så upptäcker man att under svärmeriet och under allt tal om andeutgjutelse så finns det en girighetens, egoismens och självupptagenhetens bastion. De vill ha Herrens välsignelse för att kunna fortsätta leva som förut. Men med evangelium följer omvärdering. Omvändelse och omvärdering. Vi kommer ur slaveriet och blir Mamons herrar och börjar skaffa vänner, inte här på jorden, men i de eviga hyddorna. Och vi gläds åt att få se dem därhemma. Vi kan inte handla som om vi ägde gårdagens resurser. Vi får handla utifrån situationen i dag. En hel del är förskingrat. Tiden är förskingrad och kraften är förskingrad. Också kärleken och resurserna är förskingrade. Vi kan inte vänta att det skall bli annorlunda. Det är ett avslutat kapitel. Handla utifrån dagens situation och bli ärlig. Säg som det är: Du är feg och du är lat. Men det finns möjligheter. Utifrån de möjligheter Herren har gett just dig, så kan du börja tjäna idag. Inte med gårdagens resurser, men med dagens, nuets resurser. Börja reducera alla krav! Skaffa dig vänner genom att frigöra medlen du har, så skall du få se vad Gud gör. Bli trogen i det minsta, så skall han ge dig vad mer är. □

PROVPRENUMERERA

på Midnattsropet
5 nr för 5 kr

Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma

Jag utnyttjar ert specialerbjudande och prenumererar på 5 nr för 5 kr. (Betalas när inb.-kortet kommer.)

Namn
Bostad
Postnr, adr.
Tel. /

Världen idag

Orientering

□ År 2000 är den enskilda kristna människans liv orienterat mot Jesu återkomst på ett helt annat sätt än nu, har teologen och framtidsforskaren Bernt Gustafsson kommit fram till genom sina undersökningar, läser vi i pingstvännernas tidning Dagen.

Gerald Ford

□ Presidenten Gerald Ford har de senaste månaderna mer öppet än någonsin talat om sin tro på Gud, läser vi. Evangelisten Billy Zeoli har fungerat som presidentens själasörjare. I ett brev till Zeoli skriver presidenten bl a:

— Eftersom jag förlitat mig på Kristus som min Frälsare, är mitt liv hans.

Överens

□ Kristna och muslimer från åtta afrikanska stater har varit samlade i Ghana för att lära känna varand-

ras religioner bättre och därmed minska de motsättningar, som sedan länge råder mellan de båda grupperna. Parterna kom fram till att man var överens om tron på en Gud och att man dessutom hade många teologiska och andliga erfarenheter gemensamt.

Meditation i facket

□ Transcendental Meditation skall nu även introducera den hinduiska meditationstekniken för fackföreningar i göteborgsregionen, skriver Göteborgs-Posten.

Jehovas Vittnen i skolorna

□ Att även Jehovas Vittnen fått komma in på skolorna och hålla föredrag och informera om rörelsen i religionsfrihetens och objektivitetens namn, oroar en insändare i Dagen.

Katastrof

□ Den nya skolan är en katastrof, skriver fil dr Sven Stolpe i en tidningsartikel. Den nya skolan innebär det allvarligaste hotet mot svensk kultur, som vårt land upplevt sedan Gustaf Vasa stängde kloster och skolor och tystade ned Uppsala universitet. Resultatet har blivit en hård, absolut amoralisk, hänsynslöst självisk, brutal, våldsdyrkande ungdomstyp, som veterligen aldrig skådats i detta land. Orsaken till detta anser Sven Stolpe vara att skolan inte längre ställer några krav på ansträngning och att svensk skolors undananhåller århundradens erfarenheter i vårt lands kultur.

Skorpioner

□ En enda felberäkning, en plötslig terroristaktion, en paranoid ledare kan tända gnistan till ett världsomfattande inferno, sade USA-senatorn Symington i ett tal

i FN, enligt ett tidningsreferat. Han pekade på att det nu fanns "sex medlemmar av kärnvapenklubben — sex skorpioner i flaskan i stället för de ursprungliga två. För varje månad som går blir det allt mer sannolikt att skorpionernas antal kan växa till tjugo" förklarade han i nästan bibliska ordalag.

Väckelse bland judarna

□ Hundratals amerikanska judar har blivit omvända sedan sexdagarskriget 1967. Man har slutit sig samman i en rörelse, som kallas "B'nai Yeshua"-rörelsen. Man vill dock behålla sin judiska kultur i fråga om högtider, mat och livsföring. Man vill vara fri ifrån lagen och uppleva friheten i Kristus. Man har ändrat sina bönböcker och gudstjänster och låter döpa sig till Kristus. Nattvarden firas. Rörelsen räknas som en del av den karismatiska väckelsen.

nytt • kort • nytt • kort • nytt • kort • nytt • kort • nytt • kort •

Frikyrkorna alltmer lika statskyrkan

Klipp ur tidningen Dagen

"Frikyrkorna kommer att bli statskyrka i mycket högre grad än vad Svenska Kyrkan är idag om de fortsätter att ta emot statsbidrag, säger domprosten i Strängnäs Carl Strandberg.

Enligt Carl Strandberg håller frikyrkan och Svenska Kyrkan på att närma sig varandra. Samtidigt som frikyrkorna inte längre har så stränga krav på varje medlems bekännelse, håller det på att växa fram en medvetenhet om medlemskapet i Svenska Kyrkan.

— Det mest genomgripande beviset är att nattvardsborden börjar öppnas i frikyrkorna, säger domprost Strandberg. Man håller på att uppge det "rena" nattvardsbordet. Det var just på den punkten som samfunden bröt sig ur Svenska Kyrkan för många år sedan. Nu är man på väg tillbaka!

— Det är en riktig utveckling att frikyrkan blir "folkkyrklig" precis som vi. Jag

tror på en öppen kyrka, där det inte ställs villkor på medlemmarna och den enskilde. Det viktiga är vad kyrkan står för!

— Samtidigt innebär detta naturligtvis en utslätning av frikyrkan, menar Carl Strandberg. Ett bra bevis på folkkyrkligheten i frikyrkan är de stora bidrag som man nu anser sig kunna ta emot från myndigheterna. För 75 år sedan hade det varit en styggelse!"

Den som följt med i Midnattsropet har inte behövt vara okunnig om vad som håller på att ske med kyrkfolket i Sverige. Därför är de resultat som domprosten Carl Strandberg kommit fram till inte särskilt överraskande. Vad han säger har sagts länge i Midnattsropet. Den som vill veta var vi står, gör klokast i att lösa en prenumeration lämpligt så här inför 1975.

OMSLAGSBILDEN

till Midnattsropet nr 15 kom beklagligtvis att publiceras utan förklarande bildtext. Genom ett missöde föll texten bort strax innan tidningen gick i tryck. Personerna på bilden är slumpvis utvalda bland människorna i gatuvimlet under ett torgmöte och har ingen anknytning till Maranataförsamlingen i Stockholm.

**Ta julen
till hjälp
— ge
evangelium**

Låt oss ta nya tag!

□ Vi vet att tron utan gärningar är död och att en gärning som att tala goda ord och uppmuntran kan givas utan tro och bli en död gärning, en falsk smekning. Många ur "Gärningsfolket" och "Cermonifolket" är specialister på falsk tröst, som leder till en allt-väl- och låt-gå-mentalitet som är rent livsfarlig för "Trosfolket".

Jag vill i alla fall här och nu propagera för goda ord och uppmuntran. Tendensen är tråkigt nog ofta att man möter hos systemkonen i tron en rädsla för att uppmuntra en till synes dödsmärkt medvandrare.

I dagens samhälle, Sverige, prestations-samhället, värderas kraft och intelligens högt. De svaga slås ut och sätts på undantag. Dock får de hjälp för sitt fysiska livsuppehälle, om än nödortfikt.

I församlingarna slås inte de svaga ut, de blir helt enkelt ihjälslagna. Man slår helt enkelt ihjäl dem med denna hemska känslökyla, som sprider sig som ett förlamande ormgift överallt, där den icke motverkas med det härliga serum som heter

"Hjärtlig Barnhärtighet". Detta motgift är kramplösande, det stelnade förvridna syndamedvetandet mjukas upp och blir mottagligt för livsanden genom mun-till-munmetoden. Alltså I: hjärtmassage (hjärtbarmhärtighet), II: Hjälp att andas in Jesu namn (tron), och ut (bekännelsen frälsar).

Halleluja för segern som nu är vunnen, allt är tillgängligt genom tron. Bror och syster låt oss ta nya tag! Jesus kommer snart!

Maranatahälsningar

Sven Åke och Anne Charlotte Asplund

Detta är läsarnas forum.

Skriv även du — så koncentrerat som möjligt — något till tröst, uppmuntran eller förmaning.

Adressen är: Midnattsropet,
Box 1236

161 12 BROMMA 12

Bön

*Herre, hjälp oss att leva...
Leva så helt i ditt ord
att vi kan vänta och vaka
tills du snart hämtar oss hem.*

*Tänd i mitt frostkalla hjärta
kärlekens brännheta glöd
så jag kan gå till de slagna
gå med ett bud ifrån dig.*

*Låt mig få bliva ett budskap.
Naket, äkta och rent.
Ropa om nåd och försoning,
frihet från bojor och död.*

*Lär mig att lyssna till ropen
som från de stumma man hör.
Ropen från sargade själar —
öppna mitt öra, o, Gud.
Hjälp mig att se med din kärlek
Leva och verka som du.*

Ulla Näsholm

ordet och vår tro

Guds folk och Babylon

Fråga: När det i Uppenbarelseboken 18 står om Babylons fall, kan vi i vers 4 läsa att rösten från himmeln säger: "Drogen ut ifrån henne, I mitt folk." Har Gud ett folk i själ-vaste Babylon som han kallar för sitt? När, i förhållande till borttryckelsen äger detta ut-tåg rum?

J. E. H.

Svar: Först måste man försöka besvara frågan vad som menas med Babylon. Biblisk Uppslagsbok säger att Babylon är en bild på världslivet och dess njutningar, men absolut inte den avfallna kyrkan, som somliga vill påstå. Illustrerat Bibellexikon gör den korta kommentaren att det syftar på Rom, och att ordet förekommer i judisk och kristen mystik.

Babylon står ändå enligt min mening som ett sammanfattande uttryck för den sekulariserade och avfallna församlingen eller kyrkan. I vers 7 av kap. 18, säger hon: "Jag tronar som drottning och sitter icke såsom änka."

Änkeståndet i bibeln är en bild på den levande församlingen, vilken har det hemliga kristuslivet, som är fördolt i Gud. Drottningtillståndet visar däremot att hon har skaffat sig rikedomar och skatter här i världen. Hon är senapskornet, som var ämnat att vara kryddväxt, men har blivit trädets nästen i grenverket för himmels fåglar. M. a. o. ett tillhåll för orendor. Upp. 18:2.

I urkristen tid fanns också dessa tendenser i församlingen, men då i minoritet. Nu däremot har hela kristendomen genom-

rats av dessa antikristliga läror och system. I Joh. 4:1—6; 2:18—20.

Av den orsaken måste Guds folk dra ut från henne. Församlingen får inte besmittas och orenas. Uttåget är alltså ingen engångsföreteelse utan en uppmaning till varje kristen och varje församling i varje generation. Vi måste alltid dra vidare för att inte stagnera och bli ett offer för världens makter.

Det verkliga och slutliga exodus från Babylon är detsamma som borttryckelsen. Ty när brudeskaran evakueras från jorden har hon blivit helt utträngd av samhället och framför allt av den erkända och etablerade kristendomen.

När allt har förberetts i religiöst, socialt, kulturellt, ekonomiskt och politiskt måtto för övermänniskan Antikrists framträdande, då finns inte längre någon plats för bruden, Lammets hustru, ty då har orden i Upp. 12:7—12 gått i verkställighet.

Församlingen lever med en förhoppning "Kom snart Herre". Så trösten varandra med dessa ord. Maranata!

Upp. 22:18—21, 1 Tess. 4:13—18 1 Kor. 16:22.

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

Prenumeration Midnattsropet 1975

Så är det åter dags att förnya prenumerationen på Midnattsropet för 1975. Och för att underlätta arbetet för de syskon som ansvarar på ekonomi- och prenumerationsidan vädjar vi till dig käre läsare och medarbetare att så snart som möjligt sända in medföljande inbetalningskort. Observera att priset 1975 blir oförändrat 45:—/helår. Skulle du vilja ge tidningen som gåva blir priset endast 38:—/helår.

1974 har varit ett märkligt profetiskt år. Tecken och företeelser som i sig rymmer uppfyllelsen av uråldriga profetior har praktiskt taget blivit ett inslag i vår vardag, och risken finns att de varningsskyltar Ordet placerat i vår väg skymms bort av det dagliga massmediaflödet. Och i det skvalet hörs också många kristen presskör stämma upp sin sång om en bättre värld. Vi lever i en farlig tid och vårt folk behöver varningsrop. Ett sätt att väcka och vägleda är att gåvoprenumerera på Midnattsropet. Tag julen till hjälp och ge evangelium. Välkommen.

Ute i våra bygder . . .

Det börjar hända saker ute i våra bygder. Människor samlas någon kväll i veckan omkring en kassetbandspelare, trycker på en knapp — och lyssnar till bibelstudium på kassett.

Malmköpingsveckan i somras var starten till den här tekniska formen av verksamhet. Många tyckte kanske att det lät torrt att bara sätta sig och ta mot budskapet från en liten svart låda. Men bor man på en plats där man inte kan få detta förunderliga maranatabudskap på annat sätt än via skrift eller band, så blir man innerligt tacksam och uppbyggd genom denna möjlighet. Och vad har hänt? Jo, i Örnsköldsvik har man varit med om något av en andlig återupprättelse. I Norrköping annonserar man i tidningen och hyr lokal, och inbjuder till maranatomöte med bibelstudium på kassett. Där anmälde sig en dopkandidat på första mötet. I Lidköping har man också fått en dopkandidat. Örebro, Göteborg, Lilla Edet, Skellefteå — ja, på plats efter plats upprättas små maranataförsamlingar på detta sätt. Och vad som gett de ensamma kämparna mod att börja verksamhet på hemmaplan är just kassetbanden. Beställ bibelstudium på kassett; och börja också du att uppbygga dig själv och andra! Resultatet kommer inte att utebli. Maranatabudskapet har bevisat sin sprängkraft mer än någonsin just genom kassetmissionen. □

Stora nyheter

Maranata budskap på

KASSETT

Församlingssång — bibelstudier — väckelsemöten —
inspelat på MRM/KASSETT

BIBELSTUDIUM AV ARNE IMSEN.

December:

OM JESUS ÄR HÄR...

Uppträder vi i våra sammankomster så som om vi verkligen tror och vet att Jesus är mitt ibland oss? Undervisning om församlingslivet.

November:

HUR ARBETAR DEN ONDA ANDEVÄRLDEN?

Skakande skissering av den onda andevärldens operationer i konkreta företeelser i kristenheten. En väckelsesignal till alla kristna.

Oktober:

TRE EPOKER I DEN URKRISTNA FÖRSAMLINGEN

Förapostolisk — apostolisk och efterapostolisk tid i Efesusförsamlingen med analogi i nutid.

September:

JAG SKALL GÖRA ER TILL MÄNNISKOFISKARE.

Efterföljelsens konsekvenser för lärjungen Petrus — och för dig och mig.

Augusti:

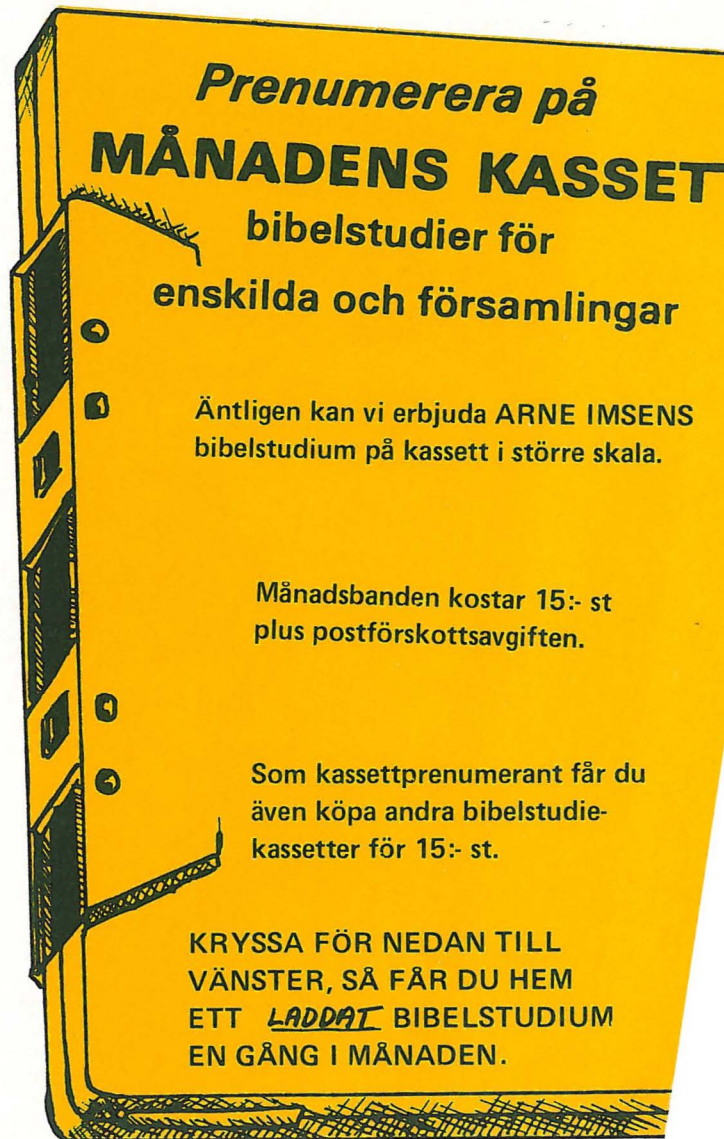
ÄR DÅ KRISTUS DELAD?

Individualism eller kompletteringsgemenskap i församlingen?

Juli:

ALLTING GEMENSAMT.

Urkristen socialism — församlingens möjlighet att förverkliga det nytestamentliga församlingsidealet.

Banden kostar 18:- inkl. moms

Kassettprenumeranter betalar bara 15:- st.

Sänd mig mot postförskott följande kassettband:

.....

vill bli
prenumerant.
meration
ills uppsägning

Namn:.....

Bostad:.....

Postnr:.....

Postadr:.....

Ring eller skriv nu!

Orderadress:

MRM/Kassett

Box 344

101 24 Stockholm

Tel. 08/80 39 91

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

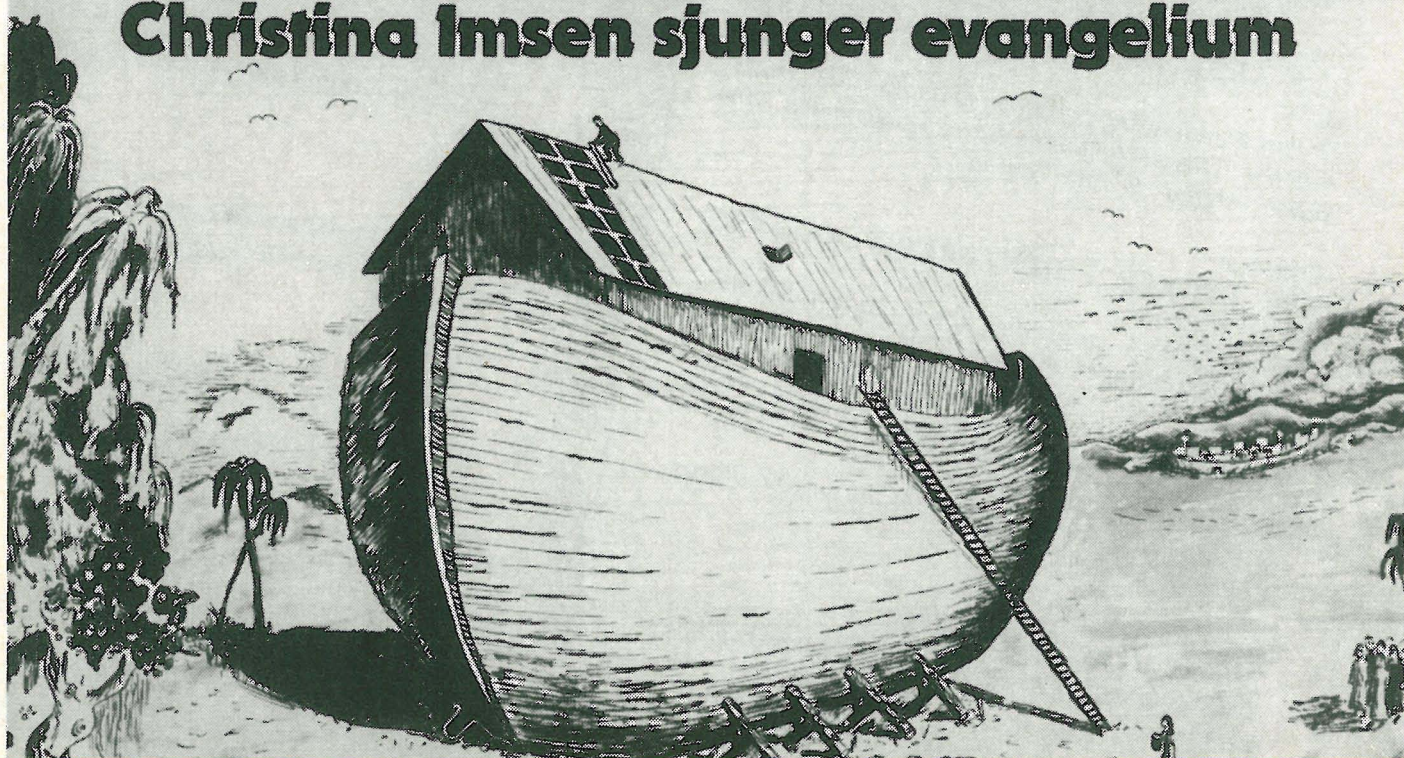
Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Midnattsropet
Box 1236, 161 12 Bromma

Bilaga medföljer

NY LP

VARFÖR BYGGER DU NOA EN BÅT?

Christina Imsen sjunger evangelium

SIDA A

1. Varför bygger du Noa en båt

4.20 ANDERS FLODÉN

2. Härlighetens morgon

3.03 L. THANNER - E. DAHLGREN

3. Då Jesus från Nasaret

2.15 AAGE SAMUELSEN

4. Vid älvarna i Babylon

2.55 WERNER SKIBSTEDT - O. WITT

5. Snart en morgon bryter fram

2.55 AAGE SAMUELSEN

SIDA B

1. Finns det kraft

3.05 SÅNGFÖRFATTAREN OKÄND

2. Hur underlig är du

2.37 EMIL GUSTAVSSON

3. Gränslösa frälsning

2.55 AAGE SAMUELSEN

4. I tidens aftonskymning

2.37 SÅNGFÖRFATTAREN OKÄND

5. Pilgrim som på väg

2.50 JOSEF ROGNER

MRL
2110 Stereo

Orderadress:
MRM Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30